

Nr 190.

Av herr **Rogberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till skogsvårdslag.

Då den för närvarande gällande lagen angående vård av enskildas skogar av den 24 juli 1903 verkar såsom ren återväxtlag, men icke varit ägnad att förhindra en skadlig avverkning, har det för Kungl. Maj:ts proposition nr 104 med förslag till skogsvårdslag blivit en huvuduppgift att undanröja den brist, som uti berörda hänseende förefinnes uti förstnämnda lag. För sådant ändamål innehåller propositionen långt gående inskränkningar i den enskildes rätt att genom avverkning förfoga över sin skog samt bestämmelser angående omedelbar kriminalisering av avverkningsåtgärder, som innebära uppenbara lagöverträdelser, jämte stadganden om avverkningsförbud i varje särskilt fall, då avverkning, som anses otillåten, är påbörjad eller tilltänkt.

De nu föreslagna bestämmelserna äro så mycket mer betydelsefulla som enligt sakens natur alla föreskrifter på hithörande område måste bliva tänjbara eller mindre skarpa. Emellertid är den eljest lagligen bestående fria dispositionsrätten över skogen fortfarande högt skattad av den jord- och skogsbrukande befolkningen. Det är följaktligen ingalunda uteslutet, att ett bifall till propositionen kan framkalla ett visst missnöje. Också synes i propositionen ligga en maning till skogsvårdsstyrelserna att bruka försiktighet vid lagens handhavande och genom ett utsträckt domstolsförfarande avses, utom annat, att lämna skogsägaren en viss säkerhet mot tilläventyrs förekommande övergrepp från skogsvårdsstyrelsernas sida. Men det är att frukta, att domstolsförfarandet, omständligt som det är och förenat med dryga kostnader, ej skall av skogsägarne anlitas mot skogsvårdsstyrelsernas nit i den omfattning, som tilläventyrs är beräknad. Sagda förfarande lär därför ej lämna avsett skydd, varförutom de oftare återkommande syneförrättningarna självfallet komma att högeligen öka administrationskostnaderna.

Då 1903 års lag och den under kristiden tillkomna provisoriska lagen om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo, såvitt de innehålla bestämmelser rörande myndigheternas åtgärder till tryggande av skogsåterväxten, visat sig skäligen verksamma utan att allt för mycket inskränka på skogsägarnes rörelsefrihet, synas nu tilltänkta bestämmelser i omförmälda hänseende utan fara kunna bringas till närmare överensstämmelse med gällande författningar. Tillika torde snävare gränser böra dragas för kriminalisering, särskilt i fråga om de i god tro företagna avverkningarna, samt för domstolsförfarandet. Om ändringar i propositionen i närmast härförut förstangivna delar av propositionen tilläventyrs jämförelsevis lätt skulle kunna verkställas, så synes den enligt min mening önskvärda begränsningen i kriminaliseringen och i domstolsförfarandets användning vara svårare att omedelbart genomföra. Vid sådant förhållande finner jag mig böra hemställa, att propositionen, vars omedelbara genomförande visserligen ej är oundgängligt, icke för närvarande måtte bifallas. Ett ytterligare skäl för denna hemställan ligger däri, att propositionen, i sin närvarande utformning, synes ägnad att i någon mån gynna en övergång av skogsmark från den ofta nog ekonomiskt svagare jordbruksidkaren till den i regel kapitalstarkare rene skogsbrukaren, vare sig enskild person eller bolag.

På grund av vad jag sålunda anført får jag vördsamt hemställa,

att Kungl. Maj:ts proposition nr 104 med förslag till skogsvårdslag måtte av riksdagen avslås.

Stockholm den 5 april 1923.

Herman Rogberg.